

Înapoi pe Insula Pierdutilor

DESCENDENȚII

MELISSA DE LA CRUZ

Cuprins

<i>Descendenții</i>	9
Capitolul 1. O poveste cât timpul de veche	17
Capitolul 2. Cavalerii Luptători.....	25
Capitolul 3. Din piatră seacă	34
Capitolul 4. Nu citi comentariile!	45
Capitolul 5. Îțe încurcate	54
Capitolul 6. Dragă Malefica	64
Capitolul 7. Prietenii Mesei Rotunde.....	71
Capitolul 8. Ce e cu X-ul?	80

Capitolul 9. Planuri peste planuri.....	87
Capitolul 10. Energia = magie la pătrat?	95
Capitolul 11. Dorințele sunt visuri ale inimii tale.....	103
Capitolul 12. Reginele serii.....	108
Capitolul 13. Un bilet dus	115
Capitolul 14. Iubitul meu s-a întors	119
Capitolul 15. Insulă, dulce insulă.....	131
Capitolul 16. În stil gotic.....	140
Capitolul 17. Cei doi fantastici.....	145
Capitolul 18. Prada piratului	152
Capitolul 19. Cețurile din Auradon	160
Capitolul 20. „Tomberonul“ Învoielii.....	167
Capitolul 21 (In)amici.....	172
Capitolul 22. Acul în carul cu fân.....	177
Capitolul 23. În gaura iepurelui	184
Capitolul 24. Un bun-venit călduros?	189
Capitolul 25. Încă o poveste	195
Capitolul 26. Anti, ce?	200
Capitolul 27. Secretul Antieroilor.....	207
Capitolul 28. Ucenicii vrăjitorului	216

Capitolul 29. Necaz la dublu	223
Capitolul 30. Semințele ispitei.....	228
Capitolul 31. Salvatorii	232
Capitolul 32. O luptă inegală.....	239
Capitolul 33. Solzi de șarpe	243
Capitolul 30. Revelație subacvatică.....	248
Capitolul 35. Bârlogul subteran.....	257
Capitolul 36. Fructul veninului.....	265
Capitolul 37. Șarpele nisipurilor	275
Capitolul 38. Cobra de Aur	280
Capitolul 39. Labirintul metropolitan	286
Capitolul 40. Inelul Invidiei.....	291
Capitolul 41. Cuibul dragonului	295
Capitolul 42. Oul Dragonului	298
Capitolul 43. Care vrăjitoare?	304
Capitolul 44. Duelul vrăjitorilor	310
Capitolul 45. Până la adânci bătrâneți, cel puțin deocamdată	317
<i>Mulțumiri</i>	325

Descendenții

 dată ca niciodată, după ce toți au trăit fericiți până la adânci bătrâneți și toate basmele au ajuns la sfârșit, a început povestea unor adolescenți – vlăstarele celor mai temuți răufăcători ai tuturor timpurilor – care au lăsat în urmă viața de pe îndepărtata Insulă a Pierduților, pentru a trăi în marele regat al Auradonului.

Probabil ai aflat deja că Mal, fiica Maleficăi, stăpâna întunericului, Evie, fata Reginei celei Rele, faimoasă pentru merele sale otrăvite, Jay, fiul lui Jafar, marele vizir al lăcomiei, și Carlos, urmașul Cruellei de Vil, scorpiu al tuturor scorpiilor, au plecat să învețe cum să fie buni, la Școala Auradon.

După ce toată viața au fost învățați să fie exact opusul binelui, tinerii răufăcători, pentru că erau răufăcători, au ajuns în regatul binelui cu alte intenții decât studiul bunătății.

Mal și prietenii ei primiseră de la părinții lor o misiune cât se poate de ticăloasă: să fure bagheta fermecată a Zânei Ursitoare și să-i folosească puterile magice pentru a readuce gloria apusă a răufăcătorilor, revărsând furia răzbunării asupra dușmanilor acestora.

Dar primirea călduroasă și bunătatea localnicilor din ținutul Auradonului i-au pus în încurcătură pe cei patru proscriși. În scurt timp, aceștia s-au văzut nevoiți să facă față unei lupte interioare neașteptate, între datoria de a-și duce la bun sfârșit misiunea cu care veniseră și bucuria descoperirii unei vieți noi, presărate cu întâmplări frumoase și prăjiturile delicioase.

Se îndrăgostiseră oare răufăcătorii de Auradon, în timp ce-i puneau la cale sfârșitul? Mal, cu siguranță, era îndrăgostită de prințul chipeș cel mult visat – prințul Ben – asupra căruia a aruncat o vrajă, ca să-i câștige dragostea. Mai târziu și-a dat seama că nu magia o ajutase să ajungă la inima lui Ben, care nu avea doar zâmbetul cuceritor, ci și inima unui adevărat viitor rege.

Când a sosit momentul marelui furt, în timpul ceremoniei de încoronare a prințului Ben, nu Mal a fost cea care a înșfăcat bagheta magică, dezlănțuind haosul, ci însăși fiica Zânei Ursitoare, Jane. Bariera invizibilă de pe Insula Pierduților s-a sfărâmat, iar Malefica și-a recăpătat libertatea.

ÎNAPOI PE INSULA PIERDUȚILOR

Vrăjitoarea, transformată într-un dragon care scuipa flăcări, s-a năpustit cu furie asupra Auradonului, hotărâtă să revendice bagheta Zânei.

Însă Mal, Evie, Carlos și Jay au înfruntat-o împreună și, în cele din urmă, Mal a reușit să pună mâna pe baghetă. Și de data asta, binele a triumfat asupra răului.

Mal și prietenii ei au rămas să studieze în continuare la Școala Auradon... iar Malefica a fost prefăcută într-o șopârlă minusculă, pe măsura inimii ei.

Și acum începe povestea noastră...

„Asemenea tuturor
viselor frumoase,
mă tem că nici acesta
nu poate să dureze.”

Zâna Ursitoare,
Cenușăreasa

capitolul

1

O poveste cât timpul de veche

Dacă i s-ar cere să spună ce îi place cel mai mult la Auradon, Mal ar răspunde că e foarte greu să alegi doar un singur lucru. Probabil că s-ar gândi o zi întreagă la tot ce-i plăcea în noua ei școală. În primul rând, nu era într-o fundătură urât mirositoare ca Palatul Dragonului. Apoi, fusese plăcut surprinsă să descopere că îi plăcea foarte mult să învețe, în loc să-și petreacă timpul uneltind planuri diabolice. Cursul de artă îi plăcea în mod special, pentru că putea să picteze pe pânză peisaje învăluite în cețuri misterioase și castele întunecate, și nu apusuri liniștitoare sau naturi moarte cu fructe, așa cum

faceau restul colegilor ei. Nu putea înțelege de ce ar vrea cineva să-și piardă timpul pictând un bol cu fructe cât se poate de plictisitor.

Stătea la o masă lungă în sala mare din biblioteca Școlii Auradon, un loc animat, luminos, cu tavane înalte, decorate cu stegulețe în culorile școlii. Mal încerca să-și facă temele, dar era distrasă de freamătul elevilor care intrau și ieșeau de la cursuri. În plus, eseul pe care-l scria pentru cursul de Caracterizarea Binelui aproape o adormea. Așa că se uita prin ferestrele mari ale bibliotecii, la peluza frumos îngrijită pe care obișnuia să joace crochet (mai bine zis, unde obișnuia să râdă de cei care jucau crochet) și la pâcul de stejari lângă care ea și prietenii ei mâncau adesea la prânz.

Da, viața în Auradon era frumoasă; mai frumoasă decât o transformare neașteptată la miezul nopții sau decât un ospăț nesfârșit cu niște tacâmuri și farfurii vorbitoare, ba chiar era mai frumos decât să fii invitat la petrecerea de botez a unei prințese răsfățate.

– Ești fericită? se auzi o voce, care o smulse din starea de visare, neobișnuită pentru ea.

Mal roși și îi zâmbi tânărului arătos aflat de cealaltă parte a mesei, care îi zâmbi la rândul lui, privind-o pe sub buclele aurii.

– Ce-ți veni să mă întrebi așa ceva? replică Mal.

– Pari... foarte încântată, îi răspunse Ben, atingând-o ușor cu creionul peste nas, ca să-i dea de înțeles că voia s-o necăjească.

– Mă gândeam, spuse ea ridicând dintr-o sprânceană, cum ar fi dacă i-am lipi un nas fals lui Pin?

Se referea la fiul lui Pinocchio, care era un boboc fâstâcit din anul întâi.

Ben izbucni în râs. Știa să râdă la glumele reușite.

Bun, deci, dacă ar fi fost să aleagă, probabil că Mal ar fi spus că cel mai frumos lucru de la Școala Auradon era băiatul care stătea acum în fața ei. Ben, urmașul lui Belle și al Bestiei, care nu era doar cel mai bun om pe care-l întâlnise vreodată, dar era și frumos (ăăă, chiar *foarte* frumos) și isteț. Și cel mai neașteptat lucru dintre toate fusese că, deși Mal era exact opusul oricărei prințese din Auradon, el era îndrăgostit de ea până peste cap. Asta o făcea pe Mal să se simtă în largul ei, la fel ca atunci când era îmbrăcată în vechea ei haină din piele, roasă și peticită. Asta era stilul ei și așa se simțea mult mai confortabil decât împodobită cu mărgeluțe și paiete. La ceremonia de încoronare purtase o rochie de seară foarte frumoasă, dar era mulțumită că nu trebuia să se îmbrace așa în fiecare zi.

Ben îi zâmbi, apoi se întoarse să-și facă tema, iar Mal încercă să procedeze la fel, doar că era mereu întreruptă de diverși cunoscuți, care veneau s-o salute.

– Hei, Mal! Ce bine arăți azi! îi spuse Lonnie cu un zâmbet cât toate zilele.

De când aflate adevărul despre tinerii răufăcători și copilăria lor dificilă pe Insula Pierduților, fiica lui Mulan începuse să fie din cale-afară de drăguță.

– Mal! strigă Jane. Treci mai târziu pe la mine, să mă ajuți cu tema la matematică? Nu reușesc să-i dau de cap unui exercițiu.

Jane era mereu atentă și încerca să facă totul cât mai bine, mai ales după dezastrul de la încoronarea lui Ben. Nu era ușor să fii urmașa Zânei Ursitoare, mai ales dacă aceasta era și directoarea școlii la care învățai.

– Sigur că da! răspunse Mal. Cu plăcere!

– Ia te uită, o avem aici pe domnișoara Popularitate! glumi Ben, după plecarea celor două fete.

Mal flutură din mână nepăsătoare.

– Se poartă așa doar pentru că sunt bucuroase că mama nu le-a făcut friptură, spuse ea arătând spre cele două uși, încuiate și bine păzite, care duceau spre noua închisoare a Maleficăi. Și le înțeleg perfect!

Când glumea se simțea mai puțin vinovată pentru comportamentul mamei ei; nu toți colegii ei aveau părinți care voiau să distrugă tot ce mișca în Auradon.

Oare unde era noul manual al elevului în care scria asta?

– Numai datorită ție, îi spuse Ben cu o privire serioasă. Altfel, n-am fi avut nicio șansă.

– Nu-i nimic, o să mă gândesc mai târziu cum mi-ați putea mulțumi, spuse, încercând să pară la fel de serioasă, cu toate că nu reuși să-și rețină un zâmbet. Deși m-aș putea declara mulțumită cu o altă reprezentatie de-a ta, strigând din toți răunchii pe stadion cât de mult mă iubești.

– S-a făcut! zâmbi Ben. La sfârșitul săptămânii, la Serbările Castelului, are loc un turnir. O să exersezi câteva mișcări noi de dans!

– Abia aștept, continuă Mal râzând cu poftă, și își trecu mâna prin păr, dându-și după ureche câteva șuvițe violet.

– Ești sigură că o să mai vrei să ieși cu mine după aceea? întrebă el, fredonând deja un refren caraghios.

– Da, deși probabil va trebui să port una dintre măștile lui Mulan, îi răspunse Mal, apoi simți podeaua vibrându-i sub tălpi și încăperea clătinându-se din toate încheieturile.

Mal apucă să prindă cărțile chiar înainte ca acestea să cadă de pe birou, iar Ben se ținu cu mâinile de marginea mesei, încercând să-și păstreze echilibrul.

– Alt cutremur, îi spuse ea. E al treilea de săptămâna asta!

Din obișnuință, se uită peste umăr spre ușa închisorii Maleficăi. Mal nu mai simțise niciodată pământul zgâlțâindu-se până în ziua în care dragonul uriaș năvălise în sala ceremoniei de încoronare, așa că, fără voia ei, asocia cutremurele cu ceva ce făcea mama ei.

– Am auzit că nu se întâmplă asta doar în Auradon, spuse Ben încruntându-se. Este doar mama natură, nu-ți face griji! Plăcile tectonice se mișcă sub ocean și noi simțim unde se mișcă, atâta tot.

– Totuși, mi-ar plăcea mai mult dacă nu s-ar mișca, se plânse Mal. E oribil!

– Măcar nu durează mult, încercă Ben s-o liniștească.